

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW
PL/LS/0602/38/IZP/08/MB17-3758

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 27.10.08.
nr 6151 podpis *Borusiewicz*

Warszawa, 28.10.08
7844
Borusiewicz
Marszałek Senatu RP

3 października 2008 r.

Szanowny Pan Marszałku

Odpowiadając na oświadczenie Pana Piotra Zientarskiego, Senatora RP, z dnia 3 września 2008 r., w sprawie interpretacji Ministerstwa Finansów dotyczącej stawki podatku od nieruchomości od budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, nadesłane przy piśmie Marszałka Senatu z dnia 30 września 2008 r. znak: BPS/DSU-043-903/08, uprzejmie informuję.

Stawka właściwa dla opodatkowania podatkiem od nieruchomości budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, określona w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 ze zm.), została wprowadzona ustawą z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683) i obowiązuje od 2003 r.

Definicję świadczeń zdrowotnych zawiera art. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.), zgodnie z którym pojęcie to obejmuje działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania. Przepis zawiera otwarty katalog działań będących świadczeniami zdrowotnymi, takich jak: badanie i porada lekarska, leczenie, badanie i terapia psychologiczna, rehabilitacja lecznicza.

Świadczenia zdrowotne, zgodnie z art. 4 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, mogą być udzielane przez zakłady opieki zdrowotnej oraz przez osoby fizyczne wykonujące zawód medyczny lub przez grupową praktykę lekarską, grupową praktykę pielęgniarek i położnych.

W art. 2 ust. 1 ww. ustawy określono rodzaje zakładów opieki zdrowotnej. Wśród nich wymienia się, m.in. szpital, zakład opiekuńczo-leczniczy, zakład pielęgnacyjno-opiekuńczy, sanatorium, prewentorium, inny niewymieniony z nazwy zakład przeznaczony dla osób, których stan zdrowia wymaga udzielania całodobowych lub całodziennych świadczeń zdrowotnych w odpowiednim stałym pomieszczeniu, przychodnia, ośrodek zdrowia, poradnia, pogotowie ratunkowe, laboratorium diagnostyczne, pracownia protetyki stomatologicznej i ortodoncji, zakład rehabilitacji leczniczej.

Stanowisko Ministerstwa Finansów dotyczące stosowania omawianej stawki (przedstawione m.in. w piśmie z dnia 11 lipca 2003 r. znak: LK-1617/LP/03/MS), dopuszczało opodatkowanie preferencyjną stawką, oprócz pomieszczeń (budynków) zajętych

bezpośrednio na udzielanie świadczeń zdrowotnych, również budynków i ich części niezajętych bezpośrednio na te świadczenia, lecz niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania zakładu opieki zdrowotnej.

W wyniku kontroli decyzji administracyjnych w sprawie stosowania omawianej stawki ukształtowana została jednak odmienna linia orzecznicza (m.in. orzeczenia NSA: z dnia 06.06.2006 r. sygn. akt II FSK 870/05, z dnia 20.07.2006 r. sygn. akt II FSK 1101/05, z dnia 12.10.2006 r. sygn. akt II FSK 1242/05, z dnia 14.12.2006 r. sygn. akt II FSK 50/06, z dnia 28.02.2007 r. sygn. akt II FSK 305/06, z dnia 05.04.2007 r. sygn. akt II FSK 420/06).

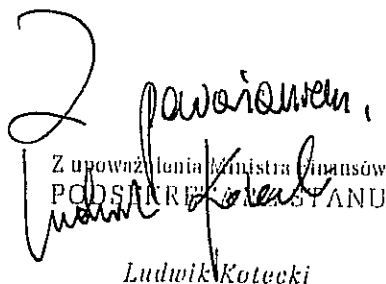
Uwzględniając linię orzecznictwa, pismem z dnia 03.10.2007 r. znak: PL-833-106/AP/07/663, Ministerstwo Finansów zweryfikowało stanowisko w sprawie stosowania omawianej preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości wskazując, że dla jej zastosowania musi zachodzić związek bezpośredni pomieszczenia budynku (jego części) z udzielaniem świadczeń zdrowotnych.

Zgodnie z powyższym stawka właściwa dla opodatkowania podatkiem od nieruchomości budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych obejmuje jedynie budynki (ich części) zajęte, czyli faktycznie wykorzystywane do działalności ściśle związanej ze świadczeniami zdrowotnymi, określonymi w ustawie o zakładach opieki zdrowotnej.

Świadczenie usług w szerszym zakresie niż udzielanie świadczeń zdrowotnych nie daje podstaw, by do wszystkich pomieszczeń budynku stosować stawkę preferencyjną. Świadczenia udzielane, m.in. w zakresie wyżywienia czy zapewnienia pomieszczenia nie są świadczeniami zdrowotnymi, a wobec tego budynki (ich części) wykorzystywane w tym celu nie korzystają z preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości.

Obowiązek uwzględnienia orzecznictwa sądów administracyjnych w celu zapewnienia jednolitości stosowania prawa podatkowego wynika z art. 14a ustawy z dnia 29 -sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), zgodnie z którym minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności jego interpretacji, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (interpretacje ogólne). Interpretacje i wyjaśnienia Ministerstwa Finansów nie mogą w związku z tym być sprzeczne z przeważającą linią orzecznictwa.

W związku z powyższym nie znajduje uzasadnienia zmiana interpretacji Ministerstwa Finansów, tak aby preferencyjną stawką podatku, przewidzianą w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, objęte były pomieszczenia administracyjne, gospodarcze i socjalne.

Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSZEF KRAJOWY
Ludwik Kotecki